

*Αλογα καὶ ἀγελάδια ἡνωμένα εἰς μίαν ἀγέλην ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Γλέπει μπουλούκια πρόβατα, γλέπει μπουλούκια γίδια,
γλέπει τ' ἀλογογέλαδα 'ς τὸν κάμπο ξαπλωμένα
Ἄρχαδ.

άλογογιάτρως ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ γιάτρως.

Ἰατρὸς τῶν ἵππων, ἱππίατρος.

άλογόδοντο τό, ἐνιαχ. ἀλουγόδουντου Ἡπ. (Κα-
λάρρυτ. Μέτσοβ. κ. ἀ.) ἡγόδουντου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ δόντι.

1) Δόντι ἵππου ἐνιαχ. 2) Ὁ Ἀμερικανικὸς λευκὸς
ἀραβόσιτος ἐνιαχ. 3) Εἰς τὸν πληθ. ὡς λ. συνθηματικῇ,
φασόλια Ἡπ. (Ζαγόρ. Καλάρρυτ. Μέτσοβ. κ. ἀ.)

άλογοζεύγαρο τό, Λευκ. Πελοπν. (Καλάρρυτ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ ζευγάρι.

Ζεῦγος ἵππων χρησιμοποιοῦμενον εἰς ὄργωμα ἀγροῦ.

άλογοθηλειά ἡ, ἀμάρτ. ἀλουγονθ'λειά Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ θηλειά.

Βρόχος σχοινίου τῶν ἀλωνιζόντων ἵππων. Πβ. ἀλο-
γόκομπος.

άλογοθυμάρι τό, (Φιλολογ. Τηλέγρ. 1819 στ. 53)
ἀλογοθύμαρο Μέγαρ. —(Ἑστία 22 Μαΐου 1906).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ θυμάρι.

Τὸ ἀκανθῶδες φρύγανον ἀνθυλλίς ἡ Ἑρμάννεις
(anthyllis Hermaniae) τοῦ γένους τῆς ἀνθυλλίδος (an-
thyllis) τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (leguminosae),
κτηνοτροφικὸν καὶ πρὸς κατασκευὴν σαρώθρων ἀγροτικῶν
χρήσιμον. Συνών. ἀλωνοθύμαρο, σάρωμα. [**]

άλογοκαβαλλάρις ὁ, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ καβαλλάρις.

Καβαλλάρις ἀλόγου, ἱππεύς : Ἄσμ.

Ἐκεῖ βλέπει τὸν ἄντρα τῆς ἀλογοκαβαλλάρι
καὶ μὲ σαράντα φλάμπουρα κ' ἐξήντα ἀλογάροι.

άλογοκάννης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεοκάννης Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο, παρ' ὃ καὶ ἄλεο, καὶ καννί.

Ὁ βαδίζων ταχέως ὡς ἵππος. Συνών. ἀλογοπόδης.

άλογοκάραβο τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ καράβι. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Βλάχ.

Πλοῖον χρησιμοποιοῦμενον εἰς μεταφορὰν ἵππων.

άλογοκάρφι τό, Πελοπν. (Κορινθ.) ἀλουγοκάρφ'
Μακεδ. (Γκριντ. Καταφύγ.) ἡλουκάρφ' Θεσσ. (Κα-
λαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κάρφι.

Τὸ πρὸς πετάλωμα τῶν ἵππων καρφίον, ἔπειτα δὲ καὶ
ἄλλων ζώων. Συνών. πεταλόκάρφι.

άλογοκάτουρο τό, πολλαχ. ἀλουγόκατ'ρου Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κάτουρο.

Οὐρον ἵππου ἐνθ' ἄν. : Ὅ τὸ 'να μπουκάλ' εἶχε ἀθάνα-
του νιρὸ καὶ 'ς τ' ἄλλου εἶχε ἀλουγόκατ'ρου ἀπ' τ' ἀλουγου τ'
(ἐκ παραμυθ.) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Τὰ μοῦτρά σου τὰ μπούρδινα πιάσε σαπούνισέ τα,
καὶ πᾶρ' ἀλογοκάτουρο καὶ ματαξέπλυνέ τα
(σκωπτικόν) Ζάκ.

άλογοκλέφτης ὁ, Πελοπν. (Μαζαίικ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κλέφτης.

Κλέπτης ἵππων. Πβ. ἀλογοσύρτης.

άλογόκομπος ὁ, ἀμάρτ. ἀλουγόκομπους Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κόμπος.

Κόμβος, βρόχος σχοινίου κρατοῦντος ἀπὸ τοῦ ποδὸς
ἢ τοῦ λαιμοῦ ἵππου ἢ καὶ ἄλλο ζῶον : Τοῦ μπλάρ' πιάνει
μὲ κόμπου ἀπ' τὸν πονδάρ', μὲ ἀλουγόκομπου, ὅπου λένε.
Πβ. ἀλογοθηλειά.

άλογοκοπὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀλουγουκοπὸς Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κοπός.

Ἰχθυὸς τῆς ὀπλῆς ἵππου. Συνών. ἀλογάχναρο,
ἀλογοπάτημα 2, ἀλογοπατημιά, ἀλογοπατησιά,
ἀλογοπεταλγιά, ἀλογότορος. Πβ. ἀλογοπατη-
μασιά.

άλογοκουβέντα ἡ, Σῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κουβέντα.

Συνήθως κατὰ πληθ., λόγοι κενοί, ἀνοησίαι : Αὐτὰ ποῦ
λές εἶναι ἀλογοκουβέντες! Συνών. ἀεροκουβέντα, ἀερο-
λογία, ἀερόλογο.

άλογόκουκος ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κουκος.

Τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν νεόφρων ὁ περκνόπτερος
(peperon percnopterus) τοῦ γένους τῶν γυπῶν (gyp-
sae) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (rapaces), γυψ μικρὸς
λευκόχρους, τὸν ὁποῖον καβαλλικεύει κατὰ τὴν λαϊκὴν
παράδοσιν ὁ κοῦκος. Συνών. ἀσπροαππάρης, τσιρο-
πινᾶς, τυροκόμος. [**]

άλογοκριθὴ ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κριθή.

Κριθὴ πρὸς τροφήν ἵππων.

άλογοκυλίστρα ἡ, Πελοπν. (Καλάρρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κυλίστρα.

Μέρος, ὅπου κυλίνονται οἱ ἵπποι.

άλογολάπαθο τό, ἀμάρτ. ἀλογολάπατο Λεξ. Γαζ.
(λ. ἱππολάπαθο).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ λάπαθο.

Τὸ φυτὸν λάπαθον τὸ ὑδρολάπαθον (rumex aquati-
cus) τοῦ γένους τοῦ λαπάθου (rumex) τῆς τάξεως τῶν
πολυγωνωδῶν (polygonaceae), τὸ ἱππολάπαθον τοῦ Διο-
σκορ. (2,141). Συνών. ἀγριολάπαθο, νερολάπαθο. [**]

